

Kladno, 19. 4. 2020

Základ kázání

26, „K výšině zvedněte zraky a hled'te: Kdo stvořil toto všechno? “ Ten, který v plném počtu vyvádí zástupy hvězd a všechny volá jménem; má obrovskou sílu a úžasnou moc, nechybí mu ani jedna. 27 Proč říkáš, Jákobe, proč, Izraeli, mluvíš takto : „Má cesta je Hospodinu skryta, můj Bůh přehlíží mé právo?“ 28 Cožpak nevíš? Cožpak jsi neslyšel? Hospodin, Bůh věčný, stvořitel končin země, není zemdlený, není znavený, jeho rozumnost vystihnout nelze. 29 On dává zemdlenému sílu a dostatek odvahy bezmocnému. 30 Mladíci jsou zemdlení a unavení, jinoši se potácejí, klopýtají. 31 Ale ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly; vznášejí se jak orlové, běží bez únavy, jdou bez umdlení.

Zamyšlení

Sestry a bratři, kde hledáme a nacházíme sílu, když jsme v tíživé a bolestné situaci? Jedna z možností je, když vám někdo naslouchá s empatií a nezištně, když vás člověk, kterému se svěřujete, nesoudí, nedává vám hotové rady, nevypráví vám vlastní zkušenosti, ani nesrovnává vás s jinými lidmi v podobných situacích, ale soustředí se na vás, na vaši situaci, na emoce, které prožíváte. A podle našeho textu, nás může potěšit také vzdálená událost, která se odehrála jindy, jinde a za jiných okolností. Mluví o něčem jiném, než to, co my prožíváme, ale ohromuje nás.

Prorok Izajáš žádá lid, který se cítil být opuštěn Bohem během zotročení v Babylonu, aby zvedl zrak k výšině a spatřil plný počet hvězd, prorok žádá lid, aby rozjímal o hvězdném nebi s jeho řádem, jeho rovnováhou, nebeskou armádou a její rozlehlostí. Na dalším místě prorok žádá, aby lid pohlédl kolem sebe, ne k nebi, ale přímo na zemi, na další důkazy o bezpodmínečné Boží lásce: „Cožpak může zapomenout žena na své pacho látko, neslitovat se nad synem vlastního života? I kdyby některé zapomněly, já na tebe nezapomenu. Hle, vyryl jsem si tě do dlaní, tvé hradby mám před sebou stále. Tvoji synové už pospíchají. Ti, kdo tě bořili a ničili, od tebe odtáhnou.“ Takto nám Izajáš představuje terapii Boha viditelnými příznaky Jeho lásky i naznačením opaku toho, co by Bůh dělal. Bůh je stvořitel i spasitel. Bůh je láska skrze nespočet hvězd. **Bůh je láska projevující se v návratu exilovaných.** Bůh je láska skrze nespočet matek po celém světě. Stačí sledovat, uvědomit si to a uvěřit.

Izajášova dobrá zpráva nás zve, abychom si všimli hvězd, krásy stvoření, mateřské lásky a mnoho jiného. Jsou to viditelným znamením Boha, jeho přítomnosti a lásky, a také znamením, že můj Pán, ukřižovaný a vzkříšený, je se mnou každý den do konce mých dnů, do konce dějin.

Prorok, aby nám přiblížil osvobození z otroctví, které Bůh zahájil, nabízí nám další argumenty z našich zkušeností. “Cožpak jsi neslyšel? Hospodin, Bůh věčný, stvořitel končin země, není zemdlený, není znavený, jeho rozumnost vystihnout nelze. On dává zemdlenému sílu a dostatek odvahy bezmocnému.” Oproti nám Bůh je neúnavný. Naopak on je zdrojem síly. I matky pečující o své děti, unavují se, potřebují si oddechnout, nabrat sílu. Bůh nepotřebuje oddech, protože se neunaví, jak píše i Žalm 121: Ano, nedříme a nespí ten, jenž chrání Izraele. Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici.

Rozumíme tomu tak, že i když jsou lidé unavení a musí spát, i když jsou unaveni z dobrých důvodů, i když selhávají, ztrácejí síly a nemohou pokračovat, i když jsou v depresi a vykojení, Bůh se neunaví z nás nikdy, neunaví se milosrdenstvím a péčí o člověka, ani jeho láska neochabuje. Nepřestává nás povzbuzovat. Bůh pečuje o nás v dobrých i zlých časech. Když se nic nedaří, Bůh je ještě ochotnější naslouchat našim povzdechům a odpovědět na naše tiché nářky. Blaze těm, kdo čerpají svou sílu z Boží péče, z Kristova vítězství. “Veleben buď Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit k živé naději.” (1.Pt 1,3)

“Mladíci jsou zemdlení a unavení, jinoši se potácejí, klopýtají” Izajáš proti tomu staví Boží obnovitelskou moc. Bůh regeneruje naše duchovní i psychické síly. Neúnavný Bůh pomáhá člověku postavit se znovu na nohy. I mladí, o kterých někdy říkáme, že jsou neúnavní, se umí během chvíle unavit. Také vrcholní sportovci, kteří lámou všechny možné rekordy, se dokážou vyčerpat při závodech tak rychle, jak rychle závodili.

Člověk se bohužel umí psychicky unavit natolik, že někdy nenachází jiné východisko, jinou cestu, jak znovu načerpat sílu, a hledá vysvobození při nejhorším v omamných látkách, které jeho problémy mohou jen prohloubit. Děje se to i s mladými, kteří mají život před sebou, kteří citlivě vnímají, že se jejich představy a očekávání rozcházejí s realitou. Díky Bohu za pečující doktory a léky, které mohou pomoci. Vedle toho hledejme zastání u Pána Boha, který může regenerovat nás, i naše doktory.

Jak máme jednat, když nezvládáme školu, nejsme spokojeni v práci, nebo s poměry ve společnosti a nedokážeme se společensky angažovat, tápeme v hledání životních cílů a smyslu své existence? Prorok Izajáš nás ve svém dnešním evangeliu povzbuzuje, abychom se nevzdali svých každodenních bojů a úsilí. Izajáš v jednom verši jmenuje problém, v další nabízí odpověď. Problém: “Mladíci jsou zemdlení a unavení, jinoši se potácejí, klopýtají.” Východisko: “Ale ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly; vznášejí se jak orlové, běží bez únavy, jdou bez umdlení.” Otázkou je, co to je skládat naději v Hospodina? Vírou vnímáme Boží moc, vnímáme Boží péči. Každý člověk má u Boha nezastupitelnou

hodnotu, je jedinečný, vážený. Doufat v Hospodina znamená dívat se na svět jinou optikou. Naše hodnota není v tom, co si o nás myslí druzí, jaké úspěchy od nás očekávají. Podstatnější je, jaké jsou naše možnosti a naše obdarování od Pána Boha. Jedině Bůh ví skutečně, co je v nitru člověka, co neumíme druhým vyjádřit slovy. Bůh umí naslouchat našemu tichému hlasu.

“Věříte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků; ...Jdu, abych vám připravil místo... opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.” (J 14, 1bn)

Ježíšova slova “věřte i ve mne” nám říkají, abychom mu důvěřovali, má pro nás plán. V každém z nás je kus Božího Ducha, kterého nám nikdo nemůže vzít. Mohli bychom říct, že máme v sobě neporazitelný kus božského “já”. Ani smrt nám ho nevezme. Bůh je, a my jsme a budeme díky němu. Po vzoru Descartova “myslím, tedy jsem”, bychom mohli říkat “Bůh je, tedy jsem.” Nebo zjednodušeně “věřím, tedy jsem.” Bůh je naším životem, naší současností i budoucností. Amen